

Общия резервъ, състоящъ отъ 1-ия и 3-ий баталиони отъ Житомирския полкъ, които останаха въ окопитѣ около Мортирната батарея, на сѣверния склонъ на Св. Никола.

Движението се почна срѣдъ гробна тишина; гъста мъгла прикриваше добре штурмующитѣ части и турцитѣ испърво незабѣлѣзваха нищо. Полковникъ Духовинъ, ржководителя на атаката въ първата линия, бѣше рѣшилъ да се въсползува отъ мъглата и да атакува безъ изстрѣлъ, безъ прѣдварителна огненна подготовка. Слѣдъ като отминаха около 200 раскрачи, капитанъ Надѣйнъ, — началника на стрѣлковитѣ роти, пустна една отъ тѣхъ по шосето, а други двѣ насочи влѣво отъ пътя съ цѣль да обхване дѣсния флангъ на турскитѣ окопи. 2-ия Подолски баталионъ, подъ началството на подполковникъ Сендецкий слѣдваше на стотина раскрача задъ стрѣлцитѣ. Двѣтѣ роти на този баталионъ вървѣха една слѣдъ друга по шосето, а другитѣ двѣ отъ страна задъ лѣвитѣ стрѣлкови роти. Приближаванието на тия части ставаше тѣй тихо, че турцитѣ можаха да узнаятъ само тогава, когато стрѣлцитѣ излѣзоха прѣдъ първата линия окопи. Раздаде се викатъ „Ура“ и стрѣлцитѣ заедно съ ротитѣ отъ 2-ия Подолски баталионъ нахълтаха въ тия окопи. Но този викакъ привлече вниманието на турцитѣ, и отъ голѣмата траншея пламнаха нѣколко дружини залпа. Подъ огненъ градъ, Подолцитѣ достигнаха до тая траншея и бѣха готови да се хвърлятъ и въ нея. Тукъ, обаче, тѣ бѣха изненадани и спрѣни отъ единъ дълбокъ вънкашенъ ровъ, за съществуването на когото не бѣше извѣстно до сега нищо. Странитѣ на този ровъ бѣха твърдѣ стрѣмни и покрити съ ледена кора; поради което излизанието отъ него бѣше твърдѣ мъчно.

Между рова и бруствера на траншеята съществувание една широка отъ нѣколко раскрача берма, която се обстрѣлваше и фронтално и съ кръстосанъ огънь. Освѣнъ това турцитѣ засипаха туй тѣсно пространство и самия ровъ съ бомби отъ мортирнитѣ батареи, които